

Grad har vist sig ude i Landet for den Tanke, der laa til Grund for det Forslag, som jeg paa mit Partis Vegne for nogle Aar tilbage havde den Ære at forelægge for dette høje Ting. Utvivlsomt har — det ville sikkert alle ærede Medlemmer indrømme — denne Stemning, der selvfølgelig ikke mindst har vist sig i Arbejderklassen, i betydelig Grad bidraget til at vække Opmærksomheden og formaa Regeringen til at lytte til Kravet. Saaledes som dette Regeringsforslag er formuleret, kan jeg paa mit Partis Vegne i det allervæsentligste anbefale det til Gennemførelse, og til snarlig Gennemførelse. Da det er os om at gøre, at der hurtigst muligt rækkes en hjælpende Haand ud til de Tusinder af faderløse og moderløse Børn, ønske vi ikke, selv om vi kunde mene, at der trængtes til Ændringer i dette Forslag, mere eller mindre betydelige, at fremsætte Forslag herom, naar de kunde berede dette Lovforslag Vanskeligheder paa dets Vej gennem dette Ting. Jeg haaber og tror, at oppe i det andet Ting vil man, naar Forslaget møder enstemmig Tilslutning her, ogsaa slutte sig dertil, og allerede glæde ude omkring i Landet mangfoldige fattige og trængende sig til, at dette Forslag bliver ophøjet til Lov. Den Forventnings Jubel — det er ikke for stærkt et Ord at bruge —, der virkelig er i mange smaa Hjem, maa imødekommes. Jeg haaber da, at man ogsaa fra anden Side vil reducere de Betæneligheder, man kunde have ved den ene eller den anden Formulering af Maaden, hvorpaa denne Sag skal føres ud i Livet. Jeg kan, som sagt, i det allervæsentligste give Forslaget min og mit Partis Tilslutning. Her er Tale om, forudsat at Kommunerne rundt omkring i Landet i Henhold til Lovforslaget skride til at hjælpe de fader- eller moderløse, at det offentlige vil komme til at udrede en Sum af 1,160,000 Kr. Det er jo en meget betydelig Sum. Hvad der er indkommet ad den private Velgørenheds Vej til Enker og faderløse og dermed beslægtede Formaal, er forsvindende i Sammenligning med den betydelige Sum, her er Tale om, og det er ganske utænkeligt, at man ad privat Vej, selv om alle Landets betydeligste Mænd og Kvinder udstedte Opraab og søgte at reklamere Sagen op, kunde skaffe til Veje i et eneste Aar blot Halvdelen af dette Beløb.

Jeg ser saaledes paa denne Sag, at i Virkeligheden er det en Art Forsikring, vi ere inde paa. Der er ikke alene Tale om at hjælpe dem, som direkte ville faa Gavn

af denne Lov, men vi hjælpe hele vort Samfund, vi forsikre os selv. Det maa være en Beroligelse for alle, naar dette Lovforslag er gennemført, at vide, at saa vidt vi kunne skønne, er der intet fader- eller moderløst Barn, der kommer til at savne Mad, ligesom det selvfølgelig maa virke bittert og foruroligende paa alle, der have Følelse for deres Medmennesker, at en saadan Ordning ikke findes nu. Det, der gør Velgørenheden paa dette som paa andre Omraader saa utilfredsstillende og meget ofte bevirker, at Folk ikke ville yde til velgørende Formaal, er, at man ved, det kun er et Mindretal, der yder, og at den Hjælp, der ad den Vej bliver de trængende til Del, bliver saa ringe, at ens Bidrag i Virkeligheden ingen Rolle kommer til at spille. Naar derimod alle ere med — og alle Landets Borgere, som svare Skat, stor eller ringe, komme jo til at være med til at bære denne Byrde —, saa er det i Virkeligheden en Assurance. Thi mange af dem, som maaske ere de ydende i de første Aar, vide ikke, om de maaske blive de nydende en Gang ad Aare. I det Samfund, vi leve i, ere Forholdene i økonomisk Henseende meget utrygge, og denne Utryghed kaster desværre saa megen Skuffelse og Haabløshed over Sindene. Dette Lovforslags Gennemførelse i dets Grundtanker betyder Beroligelse, Tilfredsstillelse af Tusinders Savn, og det overflødiggør megen Velgørenhed, som i øvrigt har kostet de paagældende meget betydelige Ofre uden egentlig at have givet dem tilsvarende Glæde. Jeg vil, nu da vi staa overfor Behandlingen af et Regeringsforslag, som der er Haab om at faa gennemført, benytte Lejligheden til at sige alle de mange Mænd og Kvinder, som indtil Dato dels have ofret af deres private Midler, dels have stillet deres Person, deres Tid og deres Kræfter til Raadighed for at hjælpe de mange ulykkeligt stillede Børn, en varm Tak. At de ikke have magtet at træde i Lovgivningens Sted, at de ikke have kunnet tilnærmelsesvis, hvor meget de end anstrengte sig, faa blot 100,000 Kr. ind om Aaret, det kunne de ikke gøre for. Men disse gode og brave Mænd og Kvinder, ligegyldigt hvilke Samfundskredse og Partier de maatte tilhøre, de have bidraget til ogsaa at bære Ved til den Flamme, som kaster Medlidenhedens, Barmhertighedens og Retfærdighedens dulmende Kaabe over den sociale Elendighed.

Jeg mener, at det Parti, jeg tilhører, i betydelig Grad har Fortjenesten af, at denne Del af den sociale Lovgivning kom-